

OPINIONS

Nº 87 - Any 2017

¿Som realment el que aparentem?

¡Quantes coses hi ha que no són el que aparenten! Algunes, no tenen cap rellevància en la nostra vida doncs sabem de la seva falsedat, però, les acceptem: pel·lícules amb efectes especials que serveixen per estimular les nostres neurones i fer córrer la imaginació; anuncis de tota mena que ens diuen com assolir millors condicions de salut i bellesa; productes miraculosos que rejuveneixen; dietes que fan perdre quilos; etc. etc.

Sempre han existit falsedats d'aquests tipus, però, últimament, han pres el relleu altres varietats d'enganys molt més nocives.

Potser havien existit tota la vida, però, no s'havien posat tant de manifest com en l'actualitat: polítics arreu del món i a casa nostra, en quins confiavem, mentre ells feien servir el seu càrrec per omplir impunement les seves butxaques, sempre, a costa dels demés; jutges que emeten sentències segons el que "aconsellen" els poderosos de torn; altes jerarquies eclesiàstiques que s'han dedicat a blanquejar milers de milions mitjançant la banca vaticana, i, amb la mateixa naturalitat com llegeixen el missal cada dia, s'han enriquit personalment, de tal manera, que la realitat supera en escriu la ficció.

Podeu trobar una descripció del que passa i ha passat al Vaticà, en els llibres "*Avarícia*" d'Emiliano Fittipaldi i "*Via Crucis*" de Gianluigi Nuzzi, on els autors (periodistes) descriuen amb noms, cognoms, pèls i senyals (a part dels escàndols monetaris), altres "tipus d'immoralitats" que exerceixen uns personatges que, degut al que representen, el seu comportament hauria de ser exemplar, però que, han demostrat i demostren, que entre el que prediquen i el que practiquen, hi ha un abisme de falsedats i hipocresies.

Donant per bo el que hi ha escrit en aquests llibres, (doncs els periodistes saben que està penalitzat, econòmicament i amb presó, si divulguen res que no es pugui comprovar fefaentment), no és d'estranyar que, Benet XVI, assabentat feia temps, de la podridura que hi havia prop seu, horroritzat i sentint-se impotent per acabar amb tanta corrupció, hagués decidit posar terra pel mig tot dient "aquí us quedeu".

Sembla que els valors ètics i morals tradicionals, han perdut la força que tenien i han deixat pas al tot poderós diner, que, alhora, proporciona poder. Amb poder i diners, res els espanta, són amos de fer i desfer al seu antull.

Tot plegat, origina un desconcert, un desgavell i un recel entre joves i grans que no es d'estranyar que s'hagi arribat a un escepticisme i a una indiferència produïda pel desengany del que s'està veient a tots nivells.

Malgrat critiquem tanta corrupció i falsedat ¿us heu aturat, alguna vegada, a pensar si nosaltres també formem part d'ella i què hi ha de vertader en la vostra vida?

Analitzar-ho no és fàcil, doncs calen moments de serenitat i d'introspecció i no sempre tenim temps ni ganes de fer-ho. Posposem per un altre dia posar "sobre la taula" aquell nucli íntim i sobre tot ocult al que no volem arribar-hi per por del que hi podem trobar: sentiments de culpabilitat, complexos d'inferioritat, passions, debilitats, un índex baix d'autoestima degut a una valoració exagerada cap altres, que provoca enveja i predisposa a demostrar una intel·lectualitat que no es té; una professionalitat que deixa molt que desitjar i un fer creure que s'és posseïdor d'una bondat, quan la realitat és que, el comportament que s'està emprant, és un camuflatge de tot el contrari.

¿Què o qui és el culpable d'aquest simulacre?

Potser un cúmul de circumstàncies on quasi sempre predomina la por del que poden pensar les persones del nostre entorn: por a sortir de l'armari; por a fer el ridícul; por a que ens subestimïn; por a no ser correspostos a un sentiment; por a... (cadascú sap les seves pors), que tendeixen a mostrar el que no s'és i a crear inseguretats que proporcionen un gran sentiment d'inferioritat.

Ens hem acostumat a creure el que veiem, sense esbrinar què hi pot haver de cert. ¡Quantes vegades ens hem equivocat jutjant a les persones per la seva aparença o pel que hem sentit a dir!

Descric a continuació un exemple de l'error que pot ocasionar etiquetar a les persones pel que representen:

Tres personatges: un era amic de polítics i corruptes. No feia res sense consultar astròlegs. Tenia a part de la seva dona una amant i era alcohòlic.

L'altre: va ser expulsat de la feina diverses vegades. Sovint dormia fins a mig dia, ja fumava porros al col·legi i bevia wiski a dojo.

L'altre: va ser condecorat com un heroi de guerra. Era vegetarià. No bevia alcohol ni fumava. Només es va acoblar a una dona i van seguir la seva manera de pensar milions de persones.

Qui diríeu que era el millor? Segurament la tercera persona, però... compte amb les aparences: El primer va ser Franklin Roosevelt, trenta-dosè president dels Estats Units. El segon va ser Winston Churchill un gran diplomàtic i ex primer ministre de la Gran Bretanya i el tercer va ser Adolf Hitler. No cal comentar les barbaritats que va dur a terme.

¡Què fàcil és, de fora estant, jutjar a les persones sense conèixer-les! si ho fem, podem caure en l'error que, sota el que sembla ser una persona exemplar degut a la seva aparença d'humilitat, generositat i prudència: s'amaga indiferència, feblesa, falta d'esperit i d'altres...

O a l'inrevés, persones que pel seu aspecte exterior degut a la seva originalitat, no donaries ni un cèntim, quan les coneixes a fons, la seva manera de pensar i el seu comportament és tan autèntic, tan ple de solidaritat i bondat, que fan reflexionar sobre la facilitat que tenim d'emetre judicis a la babalà.

Cloenda:

Hi ha secrets en la nostra vida sobre sexe, economia, política, religió que ningú n'ha de fer res i no cal esbombar, però tampoc cal donar a entendre tot el contrari, doncs tard o d'hora es posarà de manifest la realitat.

Ser sincers amb nosaltres mateixos i actuar segons les nostres capacitats, deficiències o mancances és el mitjà més encertat per trobar una harmonia personal, emocional i espiritual. Una trilogia molt important per poder ser feliços en la vida.

Per contra, exterioritzar el que no és, pot produir: cansament, ansietat, depressió, trastorns cardiovasculars, úlceres d'estómac, al·lèrgies, contractures, migranyes, dolor d'esquena i altres... Patologies que poden desaparèixer, o si més no, minvar, en el moment que s'accepta i no s'amaga la veritable personalitat.

Particularment, admiro el jovent que, de manera bona o dolenta, encertada o no, demostren el que són amb autenticitat i sense embuts. La majoria de la meva generació no vam poder practicar aquest valor, tan preuat, per... circumstàncies.

Si en algun moment reflexioneu sobre la vostra vida i apareix penediment per no haver actuat lliurement tal com desitjàveu: passeu pàgina i mireu endavant.

No importa l'edat que es tingui, el que realment compte, és que som vius, i, per tant, som a temps de rectificar i poder gaudir de l'alliberament que dona... ser autèntics i no haver d'aparentar.

Maria Mercè Usón